

KORKU LIBASI

Geçtiğimiz günlerde yaşadığımız Düzce depreminden sonra toplum içinde korku noktasında müşahade ettiğim bir tarafta zelzele ve devamında yaratılan artçı sallantılardan "ben hiç korkmadım, ben korkmuyorum böyle şeylerden" şeklinde yaklaşımlar.

Diğer tarafta da bu celali tecellinin kaynağını tevhid ekseninde kalbi mutmainlik içinde yakalayamayıp tesadüf, belirsizlik içinde "paranoyak bir korku yaşıyorlar".

İfrat ve tefrit yazı tura gibi ve ikisininde ortak özelliği Kur'an'ın ders verdiği iman eğitimine dayarmayan reaksiyonlar olması.

Bunun üzerine Kur'an ve onun bu aşırıdaki manevi tefsiri Risale-i Nur üzerinde "korku" kavramını araştıracağım.

MUKADDEME

"Hâkim" olan Allah hikmetsiz hiçbir şeyi yaratmadığı gibi korkuyu da faydasız ve insana zulüm olsun diye yaratmamıştır. Vahyin terbiyesinden, sünnet-i seniyenin uygulamasından geçen korku mümin için onu eğiten, onu koruyan yapıcı ve pozitif bir duygudur.

Aynı korku bu terbiye ve uygulamadan mahrum bırakılırsa kişinin hayatını azab haline getirir.

Dolayısı ile herseyde, her fiilde, her duyguda olduğu gibi korkuda da ölcü kurbânî bir ölcü, nebevî bir uygulama çok önemli.

KORKU KELİMESİNİN ANLAMI VE KUR'AN'DA KORKU KELİMESİ

Korku Kur'an'da "havf" şeklinde geçiyor.

Arapçada (خَوْفٌ) kelimeleri çeşitli fiil masdarları olarak 42 farklı surede geçiyor.

HAVF kelime manası olarak korku, endişe, kaygı anlamına gelir.

Türkçe de havfın en cılız ama bilinen karşılığı korkudur.

Fakat dersim içinde muhtemelen korku ile havfın aynı olmadığını anlayacağım

İSTİKAMET VE DUYGULARIN DOĞRU KULLANIMI

İnsan maddi manevi cihazat ve duygularıyla çok cami bir varlık.

Bildiğimiz bilmediğimiz maddi ve manevi cihazatlarımızı bir usul, ölçü içinde kullanmakla yükümlüyüz.

Fakat bu noktada şöyle bir sıkıntı var ki bu duygular, hissiyatların önü ve ucu açık bırakılmış. Ve bütün maddi ve manevi donanımların had ve hududunu "sırat" betirlemiş. İnsanın bütün bu ölçülü davranış ve yasantısının adı da tek kelime ile "istikamet" olmuş. Fatiha suresinde günde kırk defa bizde "bizi sırat-ı müstakime ile" diye dua ediyorsunuz zira bunu muhafaza etmek çok zor.

Sırat-ı müstakim nedir? dediğinde şu izah ve tablo bana tatmin edici cevap niteliği taşıyor.

23

الصِّرَاطُ الْمُسْتَقِيمُ

: Sırat-ı müstakim; şecaat, iffet, hikmetin mezcinden ve hülâsasından hasıl olan adl ü adalete işarettir. Şöyle ki:

Bu üç vasıf mecz olduğunda ortaya adlû adalet ortaya çıkar.

$$\underbrace{\text{ŞECAAT} + \text{İFFET} + \text{HİKMET}}_{\text{İSTİKAMET}} = \text{ADLÜ ADALET}$$

ADL : Hakkaniyet, doğruluk üzere olmak (Fikir)

ADALET : Hak ve hakkaniyeti yerine getirmek (Fiil)

Adlû adalet çok önemli bir kavram. Fikirden fiile uzanan bir süreç

"ÖLÇÜ VE TARTIDA HİLE YAPANLARIN VAY HALİNE"

(MÜTEAFFİN SURESİ 1)

ayetin zahir manasından sonra isari manası bu adlû adalete bakıyor. Bu manayı teyid edecek bir misal:

Ashab-ı Kiram'ın (r.a.e) en büyük vasıflarından biri "hakkaniyet" idi. Hak namına bir şey yapılacaksa ondan çekinmeden, kişi yırt etmeden onu yapar, nefis nam ve hesabına bir şey yapılacaksa ondan siddetle kaçar. Hz. Ali (ra) kafiri yere attığında onu kesmekten kafirin ona tükürdüğü anda onu kesmiyor zülfikarı kınına koyuyor, aynı Hz. Ali (ra) mesele hakkaniyet olunca ashab-ı Kiram meshurlarının içinde olduğu bir savaşta zülfikarı kullanmaktan çekinmiyor. Kafiri affeden neden kardeşine kılıcı sallıyor.

Mesele kafir kardeş değil adlû adalet. Fikir boyutunda hakkaniyetin tesbiti, fiil boyutunda ona göre davranma. Ölçü de tartıda hile yapmama, hissi ve nefsi davranmama.

Hissi ve nefsi yaparsan yapma

Hissi ve nefsi değilsen hakkaniyetli isende korkma.

Peki nedir bu istikamet zıddı olan istikametsizlik. İ.İ'caz'da konv şöyle izah ediliyor.

Tegayyür, inkılab ve felâketlere maruz ve muhtaç şu insan bedeninde iskân edilen ruhun yaşayabilmesi için üç kuvvet ihdas edilmiştir. Bu kuvvetlerin birincisi: Menfaatleri celb ve cezb için kuvve-i şehviye-i behimiye. İkincisi: Zararlı şeyleri def için kuvve-i sebuiye-i gazabiye. Üçüncüsü: Nef ve zararı, iyi ve kötüyü birbirinden temyiz için kuvve-i akliye-i melekiyedir.

İnsan bedeni her an yaratılıyor, tegayyür ve değişimlere maruz kalıyor. Fakat ruh bu noktada insanın özü ve bir cihette mahluk olmayan bir yönü var ve insan ruhu beden ve o bedene takılan cihazat ve kuvvelerle varlıkla iletişim kurar. O yüzden beden amaç değil araçtır. Bu aracın üç noktası üç özelliği aracın istikametli gitmesi için önemlidir. Bu üç kuvve

Kuvve-i şehviye, Kuvve-i gazabiye, Kuvve-i akliye

Lâkin insandaki bu kuvvetlere şeriatça bir hadd ve bir nihayet tayin edilmiş ise de, fitraten tayin edilmemiş olduğundan bu kuvvetlerin herbirisi tefrit, vasat, ifrat namıyla üç mertebeye ayrılırlar. Meselâ: Kuvve-i şehviyenin tefrit

vasat, ifrat namıyla üç mertebeye ayrılırlar. Meselâ: Kuvve-i şehviyenin tefrit mertebesi humuddur ki; ne helâle ve ne de harama şehveti, iştihası yoktur. İfrat mertebesi fücurdur ki; namusları ve ırzları payımal etmek iştihasında olur. Vasat mertebesi ise iffettir ki; helâline şehveti var, harama yoktur.

Ve keza kuvve-i gazabiyenin tefrit mertebesi cebanettir ki, korkulmayan şeylerden bile korkar. İfrat mertebesi tehevürdür ki, ne maddî ve ne manevî hiçbir şeyden korkmaz. Bütün istibdadlar, tahakkümler, zulümler bu mertebenin mahsulüdür. Vasat mertebesi ise şecaattir ki; hukuk-u diniye ve dünyeviyesi için canını feda eder, meşru olmayan şeylere karışmaz.

Ve keza kuvve-i akliyenin tefrit mertebesi gabavettir ki, hiçbir şeyden haberi olmaz. İfrat mertebesi cerbezedir ki; hakkı bâtil, bâtilı hak suretinde gösterecek kadar aldatıcı bir zekâyâ mâlik olur. Vasat mertebesi ise hikmettir ki; hakkı hak bilir imtisal eder, bâtilı bâtil bilir içtinab eder.

وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا

KUVVELER	TEFRİT	VASAT	İFRAT
ŞEHVET	HUMUD	İFFET	FÜCÜR
GADAB	CEBANET	ŞECAAT	TEHEVVÜR
AKI	GABAVET	HİKMET SUNNET-i SENİYYE	CERBEZE

Bu üç duygu basta olmak üzere sair maddi ve manevi cihazat ve duygularımızı istikametli kullanmakla ölcülü olacağım yani sıratı müstakim ehli olacağım. Ölcülü seveceğim, ölcülü konuşacağım, ölcülü saka yapacağım, ölcülü kızacağım ve ölcülü korkacağım. Ölcülü olmayanın dini tavrı ve davranışı olmaz. Şimdi konum olan havf yani korku da ölcü nedir ve nasıl olmalıdır sorusuna Kur'an ve onun manevi tefsiri olan Risale-i Nur'dan cevaplar arayacağım.

KORKUNUN KAYNAĞI

cemal silsilesi tecelli ediyor. Evet her bir âlemde emr ve nehiy, sevab ve azab, tergib ve terhib, tesbih ve tahmid, havf ve reca gibi pek çok fûruat, celal ve cemalin tecellisiyle teselsül edegelmektedir. İkincisi: Cenab-ı Hakk'ın ismi, Zât-ı

Her var oluş bir esmanın yarı Cenab-ı Hakk'ın isimlerinin bir tecellisidir. Bu esmalar iki gruptur. Biri cemali isimler yarı bizzat güzelliğin, ihsonın, kemalin kaynağı. Diğerleri celali isimler yarı insana aczini anlatan, güzelliğin en yüksek perdede gösterimi.

Bu paragrafta celal ve cemal tecellisine örnekler verilmiş

CEMALİ TECELLİ

EMİR

SEVAB

TERGİB (ÜMITLENDİRME)

TAHMİD

RECA

CELALİ TECELLİ

NEHY (YASAKLAR)

AZAB

TERHİB (KORKUTMAK)

TESBİH

HAVF

Havf duygusunun kaynağı celal tecellisidir ve korku ile kendini bana tanıtan Rabbimin varlığının farkındalığını yakalıyorum.

HAVF FITRİDİR FITRATA KAYULMUŞ

Korku insan fıtratına derc edilmiştir. Fıtrat'ta olan bir şey fıtrat dini olan İslam ile yorumlanır ve kullanılırsa yani Hakka yönelik, O'nun yaratma hikmetine göre kullanılırsa dünyevi uhrevi çok büyük kazançları olur. Eğer tam tersi olarak Halka yarı mahluklara, yaradılanlara göre olursa o zaman hem dünyevi hem uhrevi azab haline gelir.

kemal sahibi olabilir. İşte ey nefis ve ey arkadaş! İnsanın havfe ve muhabbete âlet olacak iki cihaz, fıtratında dercolumuştur. Alâküllihal o muhabbet ve havf, ya halka veya Hâlık'a müteveccih olacak. Halbuki halktan havf ise, elîm bir beliyedir. Halka muhabbet dahi, belalı bir musibettir. Çünkü sen öylelerden

Halk yaradılan demektir her yaradılan bir Hâlık tarafından yaradılır. Yaratan Hâlık olunca her yaradılış hikmetli oluyor ve o yaratılan şeyin dizgini de yaratanın elinde.

Bu itikatla her şeyle irtibatı olan insan her şeyden korkar bir vaziyete düşer.

HAVF NEDEN VERİLİR ?

Bütün var oluş rahmetin tecellisidir. Başma her geleni, her tecelliye rahmet merkezli anlamlandırmam elzem. Havf neden verilir?

hayatsızdır, tesiri yoktur. Eğer sair teellümat-ı ruhaniye ise; sabra, mücahedeye alıştırmak için Rabbanî bir kamçıdır. Çünkü emn ü ye'sin vartasına düşmemek hikmetiyle havf u reca müvazenesinde, sabır ve şükürde bulunmak için kabz-bast haletleri, celal ve cemal tecellisinden intibah ehline gelmesi; ehl-i hakikatça medar-ı terakki bir düstur-u meşhurdur.

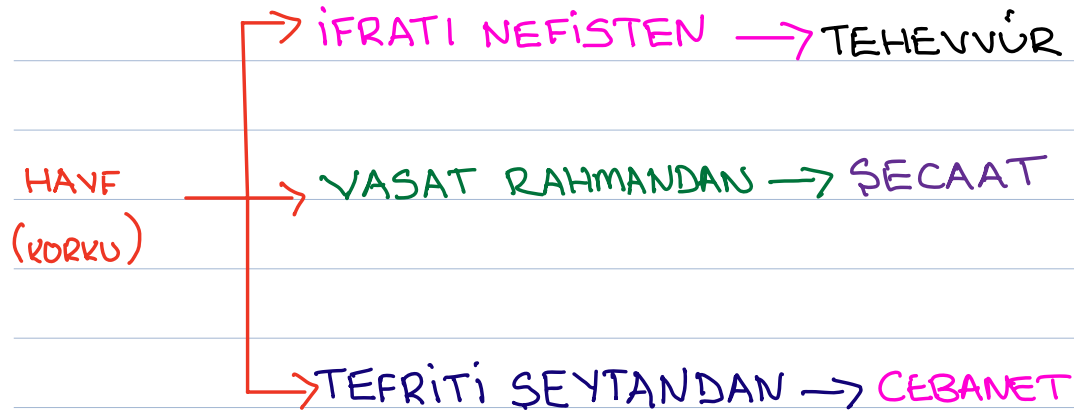
KASTAMONU 8

Korku insana manevî terakki için verilir. Buradaki korku muhtemelen akıbet korkusu. İnsan ibadet ve hizmette terakki ettikçe reca baskın olup kendini manevî ehemmiyet-te hissetmemesi için korku verilir.

Diğer tarafta diğer korkular da kabz halinin tecellileridir. İnsanı Rabbi ile irtibatlandırmak, sabra alıştırmak için verilir. Ve bu haller intibah ehline gelir. Yani bu haller oldukça doğru yorumlanmak kaydı ile manevî terakkiye vesile oluyor. Bunun böyle olduğunu ehl-i hakikat umum olarak kabul etmiş

KORKUNUN BENDEKİ KAYNAĞI "İTİKAD"

Korku ölçüsü kaatığında insanın hayatını yaşanmaz hale getiriyor. Bunu kullanma ölçüsü, öğretisi Kur'an tarafından verilmiş, sünnet-i seniyye ile tatbik edilmiş. Bu ölçü kaçırılınca korku dış etkenlerin arzı bilgi ve yorumların, izlenen ve dinlenen şeylerin, iç dünyamızda nefis ve şeytanın telkini ile insana hayatı zindan ediyor.

Vahyin terbiyesinden geçmemiş ve azgınlaşmış bir nefsi emmare belli bir zaman sonra maddi ve manevi hiçbir şeyden korkmaz bir hale gelirken, yine insanîyetinin değerini Kur'an ve sünnetle değerlendirmeyen yorumlamayan kişi de şeytanın hiçbir yaptırım gücü olmayan zayıf desiseleri ile her şeyden korkar. Kur'an'da şeytan ehl-i imanı fakirlikle korkuttuğu ifade edilir. Yani vehme ve vesveseye dayalı korkular şeytani korkudur.

Bütün bu gibi daha fazla korkuların temelinde itikad yatar. Haddi vasatta içi tahkiki iman ile dolu, ibret ve hasyet dolu havf ibadettir, varlıksaldır.

Bu minvaldeki korkular için Kur'an havf kelimesinden önce "lo" kelimesini kullanır:

ONLARA KORKU YOKTUR....

(Bakara 38, Maide 69, En'am 48, Yunus 62)

Varlıksal, fıtrattan gelen korku Kur'an'ın tevhid ayetleri ile adeta tedavi ediliyor.

Nefsani ve şeytani korkunun temeli itikada dayanır.

Hem de bununla beraber kavga ve müzahametın meydana olan dağdağ-i hayata peyderpey hücum gösteren âlemin binler musibet ve mezhımlere karşı yegâne nokta-i istinad marifet-i Sâni'dir..

120

Evet herşeyi hikmet ve intizamla gören Sâni'-i Hakîm'e itikad etmezse ve alel-amyâ tesadüfe havale ederse ve o belıyyata karşı elindeki kudretin adem-i kifayetini düşünse; tevahhuş ve dehşet ve telaş ve havftan mürekkebi bir halet-i cehennem-nümun ve ciğersikâfta kaldığından eşref ve ahsen-i mahluk olan insan, herşeyden daha perişan olduğundan nizam-ı kâmil-i kâinatın hakikatına muhalif oluyor. İşte nokta-i istinad... Evet melce' yalnız marifet-i Sâni'dir.

MUHAKKEMAT 120

Kur'an tevhid ayetleri ile insanı çok sağlam bir tahkiki iman eğitime tabi tutuyor. Herşeyin tasarrufunun, idaresinin bir Rabb-ı Rahim'in elinde olduğunu kainat üzerinden delillerle insana isbat ediyor. Ezcümle insanı en çok korkutan şeytani ve nefsanî korkulardan biri rizik korkusudur. Bir çok ayette Cenab-ı Hak yarattığı mahlukatın rizikini kendi verdiğini ve rizik taahhüdü rahmani altında olduğunu ve ihtiyar ve iktidar ile olmadığını yavrulardan, aciz mahlukların muntazaman riziklenmesinden örneklerle anlatır. Fakat bu Kur'an'ı terbiyeden mahrum kalanlar olarak en büyük korkumuz derdi maîset olur.

Risale-i Nur Kur'an'ın bu eğitim metodunu birebir uygular ve nizam ve intizamın farkındalığına dayalı bir tevhid eğitimi hikmet, adalet, rahmete bina edilmiş bir tevhid inşaatı yapar. Eğer bu tevhid inşaatı böyle yapılmazsa sebepleri yani esbabı erbab bilir, tesadüf ve sansı etkin görür. Böylece cehennemi kübrayı ona bu dünyada yasatacak cehennemi haleti netice verecek dört vehmi ve vesveye dayalı hâl on da gözükür.

TEVAHHUŞ

DEHŞET

TELAŞ

HAVF

CEHENNEMİ KUBRADAN

HABER VEREN DÜNYEVİ CEHENNEM.

Tahkiki bir imanla bir tek ilaha kalbi mutmainlik içinde iman edemeyince hadsiz varlıklara tesir vererek onlardan zarar ve menfaat gelir korkusuyla titreyip dururuz.

manasında öyle bir rahatlık ve hafiflik var ki, tarif edilmez. Çünkü âbid, namazında der:

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

Yani: "Hâlık ve Rezzak, ondan başka yoktur. Zarar ve menfaat, onun elindedir. O hem Hakîm'dir, abes iş yapmaz. Hem Rahîm'dir; ihsanı, merhameti çoktur" diye itikad ettiğinden her şeyde bir hazine-i rahmet kapısını bulur. Dua ile çalar. Hem her şeyi kendi Rabbisinin emrine müsahhar görür, Rabbisine iltica eder. Tevekkül ile istinad edip her musibete karşı tahassun eder. İmanı, ona bir emniyet-i tâmmе verir. Evet her hakikî hasenat gibi cesaretin dahi menbaı, imandır, ubudiyettir. Her seyyiat gibi cebanetin dahi menbaı, dalalettir. Evet tam münevver-ül kalb bir âbidi, küre-i arz bomba olup patlasa, ihtimaldir ki, onu korkutmaz. Belki hârika bir kudret-i Samedaniyeyi, lezzetli bir hayret ile seyredecek. Fakat meşhur bir münevver-ül akıl denilen kalbsiz bir fâsık feylesof ise; gökte bir kuyruklu yıldız görse, yerde titrer. "Acaba bu serseri yıldız Arzımıza çarpmasın mı?" der; evhama düşer. (Bir vakit böyle bir yıldızdan Amerika titredi. Çokları gece vakti hanelerini terkettiler.)

Her şeyi yapanın Allah olduğunu bilen ve O'nu nihayet derecede adil, merhametkar, raiyetperver, muktedir, intizamperver müsfik biri olarak tanıyan, her şey O'nu tesbih eder, O'na hamd eder ayetlerinin terbiyesi ile her şeyin kendisine itaatini bizzatı kâinat kitabında müşahade eden bir nurlu kalp hadisatı dünyevide esbaba tesir verip basma bir şey gelir korkusundan kurtulur, deprem, hastalık vs gibi tecelliyatı Celaliyeyi Subhaniyeyi hayret ile seyrederek ve imanını inkisaf ettirir.

Diğer tarafta aklı ilimlerle, arzi fikirlerle var oluşu sebeh sonuçla açıklayan, sursuz esbaba surlu işleri istinad eden akli nurlu kalbi paslı zihinlerde gecmiste kuşuklu yıldızdan şimdi de fay hattının tesadüfe bağlı hareketinden, derdi maiseetten korkar. Kuşuklu yıldızdan korkar evini terk eder, depremden korkar geceleri ayılarca arabada yatar, derdi maiseetten korkar faize bulasır, namazı hizmeti terk eder.

KORKUDA ÖLÇÜ

İnsaniyet tanımlamasını Kur'an ve Sünnet ile yapmayıp cesed ve hormonal yapı olarak tanımlayınca hayvaniyet mertebesinde bir hayat geçirir. Korkuyla gemlenir, mükafatla istenilen işi yaptırılır. Ve ehli dünya insanların bu korku damarından çok istifade eder.

İkinci Desise:

İnsanda en mühim ve esaslı bir his, hiss-i havftır. Dessas zalimler, bu korku damarından çok istifade etmektedirler. Onunla, korkakları gemlendiriyorlar. Ehl-i dünyanın hafiyeleri ve ehl-i dalaletin propagandacıları, avamın ve bilhâssa ülemanın bu damarından çok istifade ediyorlar. Korkutuyorlar, evhamlarını tahrik ediyorlar. Meselâ: Nasılki damda bir adamı tehlikeye atmak için, bir dessas adam, o evhamlının nazarında zararlı görünen bir şey'i gösterip, vehmini tahrik edip, kova kova tâ damın kenarına gelir, baş aşağı düşürür, boynu kırılır. Aynen onun gibi; çok ehemmiyetsiz evham ile, çok ehemmiyetli şeyleri feda ettiriyorlar. Hattâ bir sinek beni ısırmasın diyerek, yılanın ağzına girer.

İnsanda nefsanî ve seytanî korku damarı aktif olunca dessas zalimler onun bu damarından çok istifade eder. Geçmiş dönemde corona virüs salgınında bu yöntemi kullandılar, korku damarını aktif edip nice insanları vehimle ve vese ile bitirdiler. Yine manevî hizmet sahasında da o dönemde simdide korku ile hakikatları perdelemeye, hakikatların bilinmesine mani olmaya çalışıyorlar. Bu kısımda ben yalnız Üstadın o zamanda kayığa binmekten korkan bir zât ile yaşadığı bir muhavereyi misal alıp bir ölçü çıkaracağım. Hadise söyle

Bir zaman -Allah rahmet etsin- mühim bir zât kayığa binmekten korkuyordu. Onun ile beraber bir akşam vakti, İstanbul'dan köprüye geldik. Kayığa binmek lâzım geldi. Araba yok. Sultan Eyyüb'e gitmeğe mecburuz. Israr ettim. Dedi: **"Korkuyorum, belki batacağız!"** Ona dedim: **"Bu Haliç'te tahminen kaç kayık var?"** Dedi: **"Belki bin var."** Dedim: **"Senede kaç kayık garkolur."** Dedi: **"Bir-iki tane, bazı sene de hiç batmaz."** Dedim: **"Sene kaç gündür?"** Dedi: **"Üçyüzaltmış gündür."** Dedim: **"Senin vehmine ilişen ve korkuna dokunan batmak ihtimali, üçyüz altmış bin ihtimalden bir tek ihtimaldir. Böyle bir ihtimalden korkan; insan değil, hayvan da olamaz!"** Hem ona dedim: **"Acaba kaç sene yaşamayı tahmin**

Matematiksel olarak nefsi ikna etmek . Vehmi şeytani korku ancak delil ile sonlandırılır. **Cehil onu davet eder, ilim onu tartar eder. Tanımazsan gelir, tanırsan gelir.**

Bu metod her türlü vehmi şeytani korku için kullanılır. Ve Üstad bu zatı ikna edip kayığa bindiriyor devamında çok önemli bir olay veriyor.

olamaz!" Hem ona dedim: "Acaba kaç sene yaşamayı tahmin ediyorsun?" Dedi: "Ben ihtiyarım, belki on sene daha yaşamam ihtimali vardır." Dedim: "Ecel gizli olduğundan, her bir günde ölmek ihtimali var; öyle ise üçbin altıyüz günde her gün vefatın muhtemel. İşte kayık gibi üçyüzbinden bir ihtimal değil, belki üçbinden bir ihtimal ile bugün ölümün muhtemeldir, titre ve ağla, vasiyet et!" dedim. Akli başına geldi, titreyerek kayığa bindirdim. Kayık içinde ona dedim: "Cenab-ı Hak havf damarını hıfz-ı hayat için vermiş, hayatı tahrib için değil! Ve hayatı ağır ve müşkil ve elîm ve azab yapmak için vermemiştir. Havf iki, üç, dört ihtimalden bir olsa.. hattâ beş-altı ihtimalden bir olsa, ihtiyatkârane bir havf meşru olabilir. Fakat yirmi, otuz, kırk ihtimalden bir ihtimal ile havf etmek evhamdır, hayatı azaba çevirir."****

Korku hayatı korumak için çok önemlidir. Ama ölüşü kaçırıp çok düşük ihtimaller üzerinden her şeyden korkmak hayatı azaba çevirmektir. Ölüşsüzlüktür ve dinle imanla ilgisi yoktur.

EN LEZZETLİ KORKU HAVFULLAH

Şimdi bu kısım çok güzel ve korkuyu ibadete ve marifetullahı çeviren kısım. Vahyin terbiyesinden, sünnet-i seniyyenin uygulamasından çıkan korku **havfullah yada mehafetullahtır.** Havf bir kamçıdır ve kişiyi rahmetin kucasına atar.

Şeytani, nefsi korku ile uzaktan yakından ilgisi yoktur.

NEFSANİ

SEYTANİ KORKU

Tevhid suvurundan yoksundur.

Tesiri sebeplerden birir.

Tescüfi zanneder

Aşırıdır, reaksiyoneldir.

Dehşetlidir

Hissidir

RAHMANİ KORKU

Tevhididir

Hikmet, rahmet, adalet; bilir

Ölçülüdür

İbretlidir, hoşyetlidir.

Kalbi ve vicdanidir.

Üstad bu havfullaha muhtesem bir misal veriyor.

Öyle mi? Evet emri

كُنْ فَيَكُونُ

e mâlik bir Sultan-ı Cihan'a acz tezkeresiyle istinad eden bir adamın ne pervası olabilir? Zira en müdhiş bir musibet karşısında

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

deyip itminan-ı kalb ile Rabb-ı Rahîm'ine itimad eder. Evet ârif-i billah, aczden, mehafetullahtan telezzüz eder. Evet havfta lezzet vardır. Eğer bir yaşındaki bir çocuğun akli bulunsa ve ondan sual edilse: "En leziz ve en tatlı haletin nedir?" Belki diyecek: "Aczimi, za'fımı anlayıp, vâlidemin tatlı tokatından korkarak yine vâlidemin şefkatli sinesine sığındığım halettir." Halbuki bütün vâlidelerin şefkatleri, ancak bir lem'a-i tecelli-i rahmettir. Onun içindir ki: Kâmil insanlar, aczde ve havfullahta öyle bir lezzet bulmuşlar ki; kendi havl ve kuvvetlerinden şiddetle teberri edip, Allah'a acz ile sığınmışlar. Aczi ve havfı, kendilerine şefaathı yapmışlar.

Havfullah'ta lezzet vardır. Havfullah kalbidir, **vicdanidir.**

Kemal-i iman nisbetinde yakın ziyadeleştikçe Allah'ı tanıyan kişiye eslik eden bir haldir. Ve havassa mahsusdur avarının havvulluğu azab korkusu iken, **havassın korkusu Rabb hakkında suizanda bulunmak, ondan uzaklaşmaktır.**

Asla hiçbir şeyden korkmamak değil acz ve zaafını anlayıp içi hayret ve ünsiyet, hasyet dolu bir korku görünümü holdir.

İslam inancı korkuya bina etmez, tahrif olmuş inançlarda hep bir ilah vurgusu olmuştur bu ilah vurgusu hep kızan vuran ve korku-ye dayalı olarak ifade edilmiştir.

Kur'an Allah lafzının yanına iki ayrılmaz vasıf koyarak bana ilahımı Rahman, Rahim olarak tanıtır ders verir.

O ki Allah'tır ve Rahman, Rahim'dir. . O ki her şeyi o yapıyor hiçbir hadisat bizi nefseni ve şeytani korku cinsinden korkutamaz ve korkutmamalı.

Mevla yaşamayı nasip etsin.